

[Aksel Larsen.]

nes vassalpartier herhjemme, og fordi vi kender vore tilhængeres politiske bevidsthed, deres arbejdsvilje og offervilje. Denne sidste får vi i disse dage leveret et nyt bevis på. Ved indsamling i småbeløb er kommunisterne i færd med at skaffe deres parti 1/4 mill. kr., bl. a. af hensyn til udgifterne ved det forestående valg. Jeg tror ikke, der er nogen her i salen, der tvivler om, at beløbet vil være skaffet tilveje, inden den fastsatte frist udløber.

Socialdemokratiet er i disse dage så glad for sine norske partifællers valgsejr, så glad, at regeringen ikke kan styre sin trang til også at udskrive valg. Udmærket! Vi er parate. Men det ville også være udmærket, hvis regeringen i den henseende ville efterligne den norske, at den udarbejdede en lov, som gav politiske partier, aviser og andre opinionsdannende organer og organisationer pligt til offentligt at lade sig kontrollere og stå til regnskab for, hvorfra de har deres pengemidler. Men måske er det for meget forlangt, måske vil regeringen også på dette område have let ved at komme til faktisk enighed med den såkaldte borgerlige opposition om, at den slags kontrol er af det onde, og det skal vi ikke have noget af her i landet, for den slet bevarede hemmelighed er jo, at det er Dampskibsrederiforeningen og forskellige andre højfinansielle sammenslutninger, der finansierer det konservative folkeparti og størstedelen af dets presse, ligesom Arbejdsgiverforeningen foruden at opretholde „Nationaltidende“ yder kæmpetilskud til det angivelige landbrugsparti venstre. Og socialdemokratiet. Socialdemokratiet påstår nok, at det har over 300 000 medlemmer, men det vover skam ikke at forlange, at disse medlemmer skal betale udgifterne. Nej, pengene til den antikommunistiske agitation — og stort anden agitation driver socialdemokratiet jo ikke — samt til dækning af den socialdemokratiske presses millionunderskud hentes let og uelegant ved udskrivning af tvangskontingenter på alle medlemmer af De samvirkende Fagforbund, kommunisterne inklusive. Så skal man vist ikke håbe for stærkt på et regeringsinitiativ i denne sag, men så må vi andre se, hvad der kan gøres.

Men lad mig slutte med det, jeg begyndte med. Se nu at få afleveret de fornødne yderligere replikker i den Gustav Pedersen-ske teatertorden, så regeringen med et godt eller dårligt påskud kan få udskrevet det valg, den håber skal frelse den fra fordøm-

melse af dem, der er udset til at bære kronensænkningens tunge byrder.

Under alle omstændigheder skal man ikke være i tvivl om, hvilken politik vi opfordrer folket til at støtte og i givet fald at stemme for. Vi vender os nu som før mod hele Atlantpolitikken, mod salget af Danmarks økonomiske og nationale uafhængighed og mod dets deltagelse i den fra Washington dirigerede krigsforberedelse og krigsophidselse. Vi vil fredens sag og Danmarks sag. Vi kræver en politik, som lader spekulanter og rigmænd bære kronensænkningens byrder i stedet for at profitere af den. Vi forlanger effektive foranstaltninger mod prisstigninger. Vi forlanger en betydelig forbedring af den sociale lovgivning. Vi forlanger skattelettelser til småkårsfolk, boliger til de boligløse og beskæftigelse, ærligt og produktivt arbejde, til de mange arbejdsløse, vi har, og til de endnu flere, som Marshallplanen, rationaliseringen og kronensænkningen vil bringe.

Jeg står her med et agitationsskrift, socialdemokratiet har udsendt, hvori man roser regeringen, fordi ifølge agitationsskriftets påstand

„produktionen stiger dag for dag. Produktionen i industri og håndværk steg i 1948 11 pct. og er 30 pct. større end før krigen. Landbrugsproduktionen ventes i 1949 at stige med 16 pct.“

Jeg skal lade påstandene stå for, hvad de er, men hvis det er rigtigt med denne stærkt forøgede produktion, hvorfor i alverden skal befolkningens levevilkår så forværres, hvorfor må arbejderne ikke få del i den forøgede rigdom, der dog må være et resultat af produktionsfremgangen, og hvor kan det være, at der i denne tid parallelt med produktionsstigningen er en stigende arbejdsløshed, sammenlignet med de tilsvarende tidspunkter forrige år?

Vi mener ikke, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) udtrykker det i Arbejdsgiverforeningens blad „Nationaltidende“, at en lønregulering altid ifølge sagens natur må komme bagefter prisstigningerne. Tværtimod, det kan lade sig gøre at udregne et ærligt pristal, og ligesom staten ved adskillige lejligheder har givet tjenestemændene lønforhøjelser med tilbagevirkende kraft, så kan en lønregulering efter pristallet også gøres tilbagevirkende, nemlig til det tidspunkt, da priserne faktisk steg. Noget lignende kan selvfølgelig gøres ved tjenestemandslønningerne, ved pensioner, ved alders- og invaliderente o. lign. Jeg ved på forhånd, hvilke hyl sådanne krav vil afføde. Man vil fortælle, at nu er kommu-